

opusdei.org

## **Dopis od preláta (únor 2016)**

V únorovém dopise vyzývá prelát Opus Dei k správnému využívání času postní doby v probíhajícím Roce milosrdenství. Zvláště zdůrazňuje duchovní skutky milosrdenství: modlit se za živé a zemřelé.

05.02.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Zanedlouho, začátkem doby postní, se opět ozve volání proroka, který k nám promlouvá ve jménu Páně:  
*obratte se ke mně celým svým srdcem, v postu, nářku a pláči! Roztrhněte svá srdce, a ne (pouze) šaty, a obraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je dobrotivý a milosrdný, shovívavý a plný lásky<sup>1</sup>.*

Pozvání k hluboké proměně nabývá zvláštní aktuálnosti v Roce milosrdenství, v čase zvláštní milosti pro celé lidstvo. A jakou důvěru a jistotu v nás probouzí vědomí, že ***Pán je vždy připraven dát nám svou milost, a zvláště v této době; milost k novému obrácení, k výstupu na nadpřirozenou rovinu; větší nasazení, pokrok v dokonalosti, větší zapálení<sup>2</sup>.***

V průběhu těchto měsíců bojujeme, abychom pokročili na cestě obrácení, které je jakoby souhrnem křesťanského putování. Říká to sv.

Jan Pavel II. v encyklice *Dives in misericordia*: «Opravdové poznání Boha, Božího milosrdenství a jeho dobrotivé lásky, je věčným a nezměrným zdrojem obrácení nejen jako přechodného vnitřního úkonu, ale jako trvalého smýšlení a stavu duše. Kdo totiž takto poznávají Boha, kdo ho tímto způsobem "vidí" – dodával –, nemohou žít jinak než v neustálém obrácení se k němu. Žijí tedy ve stavu konverze, *in státu conversiónis*; což je zajisté nejhlubší rys putování každého člověka po této zemi *in státu viatoris*»<sup>3</sup>.

Sv. Josemaría stále připomínal, že ***se každý den nejedná o jedno obrácení, je to spousta obrácení. Pokaždé, když se napraviš a, třeba i u nějaké věci, která není v pořádku – ačkoliv se nejedná o hřích - , snažíš se více svůj život zbožštit, prošel jsi obrácením***<sup>4</sup>.

Všechny a všichni z nás se snažme napravovat kurs, směřovat svoji mysl, své srdce i své činy k Pánu a odkládat to, co nás zavádí nebo může vzdalovat od Něho, protože všichni zakoušíme nakloněnost ke hříchu, jak učí sv. Jan: *Řekneme-li, že nemáme hřích, klameme sami sebe a pravda v nás není. Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil, a protože je spravedlivý. Řekneme-li však, že jsme nezhřešili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není<sup>5</sup>.*

Postní doba – speciální období modlitby, pokání a konání skutků lásky – se má naší duše do hloubky dotknout. Skutečnost, že se tentokrát setkává s rokem určeným k ohlašování speciálně Božího milosrdenství, představuje nový podnět k tomu, abychom se vynasnažili nechat se vést s touhou být lepšími dcerami a syny

nebeského Otce, který na nás, na každou a na každého, hledí se slitováním. Snad se také stane příhodným momentem k tomu se zastavit a velmi osobně bilancovat a ověřit si, jak následujeme papežova doporučení pro tento Svatý rok, v jednotě s celou Církví.

Chtěl bych se zastavit, mezi různými svatopostními praktikami, u jednoho ze skutků duchovního milosrdenství: modlit se za živé i zemřelé. Modlitba za lidi, kteří jsou nám nejbližší, a obecně za ty, s nimiž se během dne setkáváme, se ukazuje být velmi nezbytná. Zaprvé proto, že taková modlitba rozšiřuje naše srdce, když usilujeme být podobnější Ježíšovi; a také proto, že nám brání – anebo alespoň znesnadňuje – upadat do přehnané starostlivosti o svoje osobní záležitosti.

Bylo velmi překvapivé, jak sv. Josemaría usiloval o to, více se modlit

za lidi, kteří mu přišli do cesty; a rovněž upoutávala pozornost jeho stálá modlitba za zemřelé, také když zahlédl hřbitov anebo hrob: způsobilost, kterou den za dnem pěstoval.

Zanechal nám úžasný příklad; když s někým mluvil, zahajoval tento dialog obrácením se na svého anděla strážného; když odněkud někam cestoval, pěšky anebo nějakým dopravním prostředkem, modlil se k Pánu za lidi, které na cestě potkával, i když je vůbec neznal a pravděpodobně se s nimi už nikdy nemohl potkat. Každá modlitba za druhé byla pokrokem v onom stálém obrácení, ke kterému směřoval, aby se více připodobnil Ježíši Kristu. Ve své duši pociťoval, že ***si nemáme myslet, že už jsme úplně zaměřeni na Boha; je nezbytné stále jít dopředu tím, že postupně konáme konverze, které nás přibližují ke svatosti***<sup>6</sup>.

Tato způsobilost pojišťuje a posiluje naši odpověď na povolání seriózně usilovat o svatost, povolání, které jsme dostali všichni. Papež František připomíná Pánovo setkání s Matoušem. **Když Ježíš procházel kolem Matoušovy celnice, jejich zraky se střetly. Pohledem plným milosrdenství odpustil Ježíš tomuto muži hříchy, překonal odpor ostatních učedníků a vybral si jeho, hříšníka a celníka, za jednoho z Dvanácti<sup>7</sup>.**

Odpuštění hříchů je vždycky spojené s pozváním následovat Ježíše Krista. Bůh se neomezuje na to, že smaže naše hříchy, když jej upřímně prosíme o odpuštění anebo když přistoupíme ke svátostné zpovědi; ale navíc do nás vlévá milost Ducha svatého, která v duši upevňuje přítomnost Nejsvětější Trojice. **Každé povolání v Církvi má svůj původ v Ježíšově soucitném pohledu. Obrácení a povolání jsou jako dvě**

**strany téže mince a navzájem ze sebe vyplývají během celého života učedníka misionáře<sup>8</sup>.**

Přibližujeme se ke 14. únoru, výročí dne, kdy Pán ukázal svatému Josemaríovi, že také ženy (v roce 1930) a později že také kněží numeráři (v roce 1943) se mohou zařadit do Opus Dei. Později, v roce 1950, uviděl, že také ostatní diecézní kněží mohou náležet ke Kněžské společnosti svatého Kříže. Proto se tento den vyjímá jako den díkůvzdání v životě členů Opus Dei, doprovázených vděčností tolika žen a mužů, kteří se napájejí duchem Díla.

Touha přinášet Kristovo světlo a jeho život ostatním lidem vyvěrá jako cosi přirozeného spolu s křesťanským povoláním a předpokládá stálý pramen radosti. Potvrzoval to Benedikt XVI.: «Radost z víry si nemůžeme nechávat pro sebe;



musíme ji šířit a předávat a tak ji zároveň upevňovat ve svém srdci. Jestliže se víra skutečně promění v radost z toho, že jsme našli pravdu a lásku, je nevyhnutelné cítit touhu ji předávat, dělit se o ni s druhými»<sup>9</sup>.

Celý život svatého Josemaríi a konkrétně jeho pohled intenzivně upřený na Boha ve dnech, které si nyní připomínáme, nám staví před oči ukázkový projev této skutečnosti. Jeho nasazení k rozvoji Opus Dei bylo neoddělitelné od jeho touhy šířit katolickou víru.

Zároveň se tento přístup odrážel také v jeho radosti tváří v tvář rozmanitosti v rámci společného křesťanského povolání. Papež František nedávno vyjádřil svoje přání, aby **během mimořádného Jubilea milosrdenství** mohli všichni pokřtění zakusit radost z toho, že patří k Církvi. Kéž by mohli znovuobjevit skutečnost, že

**křesťanské povolání, stejně jako specifická povolání, se rodí v lůně Božího lidu a jsou dary božského milosrdenství. Církev je domem milosrdenství a „zemí“, v níž povolání klíčí, roste a přináší ovoce<sup>10</sup>.**

Prosme o tuto milost Matku Boží a Matku naši, Matku krásné lásky, a doprovázejme duchovně Svatého otce při jeho blízké cestě do Mexika, ve dnech 12. – 18. února. Obracejme se na Pannu Marii Guadalupskou, aby na její přímluvu vyrostlo mnoho duchovních plodů – mnoho konverzí – během těch dní a také předtím i potom v Mexiku i na celém světě.

Už před lety, během příprav zlaté svatby založení Díla nám napsal milovaný don Álvaro: «Svěřujte Panně Marii starost o to, aby oživovala v lidech touhu být věrní Ježíšovi, hlavě tohoto mystického těla, skrze hluboké obrácení k

nadpřirozenému chápání  
křesťanského povolání, které je  
povede ke svátostné praxi, k  
vnitřnímu životu spojení s Bohem, k  
bratrské lásce, k ochotné poslušnosti  
pastýřům, k odvaze střežit a šířit víru  
a dobrou nauku, aniž by přijímali  
proradné kompromisy»<sup>11</sup>.

Prodlužme tuto modlitbu dona  
Álvara a pokračujte v prosbách za  
moje úmysly, a zároveň taky za  
nemocné: v poslední době si Pán k  
sobě povolává mnoho vašich sester a  
mnoho vašich bratří, je to hodně  
těžké! Ale máme se podřídít *ex toto*  
*corde*, z celého srdce  
nejspravedlivější a  
nejmilovanihodnější vůli Boží, která  
navíc má ten šťastný líc, že odcházejí  
radovat se z konečné kontemplace  
blažené Trojice.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2016.

1 Římský misál, Popeleční středa, první čtení (*Jl 2,12-13*).

2 Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 2-III-1952.

3 Sv. Jan Pavel II., Encyklika *Dives in misericordia*, 30-XI-1980, č. 13.

4 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 1-X-1970.

5 1 *Jan* 1,8-10.

6 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinné rozpravy, rok 1971.

7 Papež František, Bula *Misericordiae vultus*, 11-IV-2015, č. 8.

8 Papež František, Poselství k Světovému dni modliteb za povolání, 29-XI-2015.

9 Benedikt XVI., Inaugurační promluva římského diecézního sněmu, 11-VI-2007.

10 Papež František, Poselství k Světovému dni modliteb za povolání, 29-XI-2015.

11 Bl. Álvaro del Portillo, *Dopis*, 9-I-1978, č. 13 (“Cartas de familia”, II, n. 140).

.....

pdf | dokument generován automaticky  
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2016/> (25.03.2025)